

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

ובנוגע לנדודי: פשוט שאין הכוונה לומר שיש מעלה ב...חושך כפול ומכופל; המעלה היא **בשירת וביטול ההעלם**, שעליו "לוקחים" עצמות].

ואף שגילוי העצמות יהי לעתיד לבוא דוקא, משא"כ בזמן הגלות אין זה בגלוי אלא בהעלם - הרי, המעלה דלעתיד לבוא אינה אלא בנוגע לענין **הגילוי**, אבל בנוגע להפעולה **המשכת העצמות**, "נעמען עצמות", ה"ז נעשה (לא לעתיד לבוא, אלא) בזמן הגלות דוקא, ולכן, עיקר המעלה היא בעבודה שבזמן הגלות, שעל ידה "לוקחים" העצמות, ולעתיד לבוא יהי רק גילוי הדבר.

(משיחת ש"פ שמיני, פ' פרה, מבה"ח ניסן, ה'תשי"א)

ישתדלו וירבו בענין בכל שבת!

מזמנו של משה רבינו נקבע יום השבת להקהיל קהילות ולדרוש בתורה... ומאז נקבע בכל המקומות ובכל הזמנים עד סוף כל הדורות, שביום השבת מתקבלים בני"ב בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ועוסקים בתורה...

ולכן, בעמדנו בשבת הראשונה דחדשי השנה הפרטיים, הרי זה הזמן המתאים לעורר ולזרז ("אין מזרזים אלא למזורזים") בכל הקשור לקיום התקנה שנתקנה ע"י משה רבינו, שבכל מקום שבו נמצאים בני"ב בכל קצווי תבל, ישתדלו וירבו בהקלה קהילות בכל שבת ושבת לעסוק בתורה, ולעורר איש את אחיו בכל עניני יהדות, תורה ומצוות!

(משיחת ש"פ נח ה'תשי"ג)

דוקא עכשיו ניתן לקחת את העצמות!

ויובן בהקדם ע"ד המבואר בנוגע להמעלה דזמן הגלות, שע"י העבודה בזמן הגלות דוקא באים להעילוי דימות המשיח:

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שבביאת המשיח "וועט מען זיך כאַפּן פאַרן קאַפּ און מ'וועט שרייען" [= "תפסו" את הראש ויצעקו] על כך שלא העריכו כראוי מה שהיו יכולים לפעול בזמן הגלות.

ולכאורה איפא מסתברא, שבביאת המשיח וכלו לפעול **שלא בערך יותר** - כי, בזמן הגלות ישנו חושך כפול ומכופל, ישנם דאגות הפרנסה וכו' וכו', משא"כ בימות המשיח, ש"הטובה תהי' מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר", "יהיו פנויין בתורה וחכמתה", ועד ש"לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד" (כמ"ש הרמב"ם), וא"כ, מהו"ע הפלאת מעלת העבודה דזמן הגלות דוקא?

והענין בזה - שדוקא ע"י העבודה בזמן הגלות פועלים המשכת **העצמות**, כי, העבודה בזמן הגלות היא שירת וביטול ההעלם שמצד החושך כפול ומכופל, ודוקא ע"י שירת וביטול ההעלם "נעמט מען עצמות".

[כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר שבליובאוויטש הי' חסיד אחד שהי' מדבר מתוך להט ותענוג ("ער פלעגט זיך קאַכן מיט אַ געשמאַק") **בהמשלים** שבתורת החסידות, ואמר לו א' מזקני החסידים: למה הנך מדבר מתוך תענוג שכזה אודות **המשל**, מוטב שתדבר אודות **הנמשל**!]

מתורת רבותינו נשיאנו

שאר הענינים הרי זהו ג"כ דרך להרבות מספר השומעים, כיון דחברא חברא אית לי, ואפשר כדאי שהת' הקשישים שבהם יספרו ג"כ איזה ענין מחיי נשיאנו וכו' כדי שיוכל השומע לספר אח"כ בביתו לבניו ובנותיו, והוא ע"ד מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר בתועלת השיחות וכו'.

... לרשימת אלו החוזרים דא"ח, כדאי הי' עכ"פ מכאן ולהבא, לציין ג"כ המאמר או חלק מהמאמר שחזרו, וכנ"ל הנה לדעתי צריך להיות מאמרים כאלו שיהיו מובנים להשומעים...

... בנוגע להת' ממרוקו, הנה ידוע עד כמה שפועל עליהם ומתרגשים מסיפורי צדיקים אשר זהו הדרך לפעול עליהם גם בשאר הענינים.

(אג"ק כרך ז עמ' קב-ד)

להוסיף לא רק בעבודה הנוכחית אלא גם בסוגי עבודה חדשים!

בתור דוגמא נוספת לעבודה עם הזולת, יש לציין: חזרת מאמרי דא"ח בבתי כנסיות, הקישור עם תלמידי הישיבות בכלל ולימוד תורת החסידות עמהם בפרט, הקישור עם תלמידי ישיבות תומכי תמימים ותלמידי ישיבות אחרות - לאחר שיצאו מכותלי הישיבה, הפצת ספרים ומאמרים הנדפסים מתורת נשיאנו הק', וכי"ב.

כמה מהפעולות אלו נעשות הן מכבר, באופנים שונים, על ידי אנ"ש, ועל צעירי אגו"ח לסייע גם בחיזוק אלו הדברים והרחבתם הן בכמות והן באיכות, ושיהיו באופן מסודר, שאז תהי' גם התועלת במילואה יותר.

סימן כל דבר חי הוא - צמיחתו גידולו והתפתחותו, וגם בכחות עצמו - ולא רק ע"י התעוררות תמידית הנשפעת עליו. וכן הוא גם בנוגע לעבודתם - אשר העבודה עצמה תביא ותמציא נקודות חדשות לפעולה, ויתעוררו מזמן לזמן בהוספה, ולא רק בהענינים שעד עתה, אלא גם בסוגי עבודה חדשים.

(אג"ק חלק יא עמ' נא)

לא יתכן שלא פעל!

מאשר הנני קבלת מכתבו מיום השני, בו כותב סדר השיעורים בימי הקיץ והשינויים שנהיו בזה. ובודאי מזמן לזמן יוסיפו, וכבר ידועה ההוראה אשר אין לך דבר העומד בפני הרצון ואשר כל התחלות קשות. ומ"ש שמרגיש נמיכת רוח מזה ששומעי השיעור בבית הכנסת פלוני אין ניכרת בהם פעולה ושינוי, הנה בודאי רק נדמה לו כן, כי אי אפשר שדברי תורה בכלל ודברי חסידות בפרט לא יפעלו, הן בסו"מ והן בוע"ט, עד שסו"ס אפילו האדם שהוא רק רואה לעינים מכיר בהשינוי, אלא שלא תמיד בא זה בזמן קצר, ואין כל המשפיעים והמקבלים שוים בזה. והנה באמת זהו שני ענינים נפרדים, כי על כל איש הישראלי לעשות המוטל עליו - והפעולה בהמקבל זהו עוד ענין, ויש בזה שביעת רצון שהוא גם מעין קבלת שכר - אלא שמובטחים אנו, שחזקה לתעמולה שאינה חוזרת ריקם ודברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ובמילא - ימשיך בפעולותיו הטובות בהפצת המעינות בכל מקום עד שיבואו גם חוצה, ויראה פרי טוב בעמלו בשומעי השיעורים, ונחת חסידותי מב"ב שיחיו.

מוסו"פ המשך רשימת המאסר ובטח יזכה בתוכנו את הרבים באופן המתאים.

בברכה, מ. שניאורסאהן

נ.ב. בודאי למותר לעוררו לנצל את ימי הגאולה י"ב וי"ג תמוז הבע"ל ככל האפשרי, אבל באופן שגם אנשי לונדון יביטו עליו שזה דרכי נועם.

(אג"ק כרך יא עמ' רה)

לספר על רבותינו נשיאנו

נהניתי ממכתבו המפורט ע"ד התלמידים, מצבם בלימודיהם וביירת שמים וכן בענין ידיעת תניא בע"פ וחזרת דא"ח, ולמותר להאריך ע"ד הנחיצות שיחזרו הת' דא"ח ברבים, ובמאמרים כאלו שהשומעים יבינום בשכלם הם, אשר נוסף על כל

סיפורים על חזרת דא"ח

חזר חסידות מהבר-מצוה בקביעות והמשיך בכך גם בזמן סכנה!

ר' שמואל בן-ציון ע"ה רבינוביץ גדל בבית חסידי שורשי, כשבימי ילדותו זכה להתחנך אצל אביו ר' הלל, ואצל זקנו ר' בערל חייקין, שהיו חסידים שזכו להסתופף בצילם של רבותינו נשיאנו עוד בהיותם במדינת רוסיה.

חינוך זה נתן את אותותיו בר' שמואל כבר בצעירותו. ומגיל הבר-מצוה החל במנהג חזרת דא"ח מידי שבת בשבתו. מנהג שבאותם זמנים לא היה מצוי גם בין יהודים מבוגרים יותר, וכל-שכן אצל בני גילו. את מאמרי החסידות היה שמואל הצעיר חוזר בבית-הכנסת צמח-צדק בעיר העתיקה בירושלים.

ר' שמואל ניחן בכושר הסברה מעולה ואופן חזרת הדברים על ידו היתה להפליא. חזרת הדא"ח של ר' שמואל קנתה לה שם עם השנים, ורבים מבני ירושלים היו באים לבית-הכנסת בעת סעודה שלישית לשמוע את דברי החסידות המאירים יוצאים מפיו.

גם בזמנים קשים, כשעול הפרנסה וטרדות אנשי הרובע היו על צווארו, עד אשר לעיתים היה מסוכן לצאת מהבית, לא ויתר ר' שמואל על מנהגו, ובכל פעם היה מוצא דרך כיצד לקיים מנהג חשוב זה לחזור ברבים מאמר חסידות.

גם את ילדיו חייך לחזרת דא"ח, וכבר בבר-מצוה הורה לבניו לחזור מאמר דא"ח "ויקרא ה' אל משה" מלקוטי תורה, זאת בהתאם למסורת המשפחתית, מהסבא הרב החסיד ר' אליהו לייב משרת, ששמע מאדמו"ר ה'צמח-צדק' שלקראת הבר-מצוה יש לחזור על מאמר זה.

(דורות של חסידים עמ' 54)

חזר דא"ח עד השבת האחרונה לחייו!

החל משנת תשכ"ח היה הרה"ח ר' יהושע ע"ה ליפקין חוזר מאמר חסידות בעל פה מדי שבת בשבתו בסעודה שלישית. הוא היה משנן ולומד את המאמר במשך כל השבוע, בשבתו בבית, בלכתו בדרך, בשכבו ובקומו. לאחר שחלה בשתי שנותיו האחרונות תשמ"ו - תשמ"ז ולא היה בכוח להגיע לבית הכנסת הגיעו מספר מצומצם של אנ"ש (ממתפללי בית הכנסת חב"ד במאה שערים) לביתו בבית ישראל ובשעת ר'עווא דרעווי' חזר מאמר חסידות בפניהם, עד השבת האחרונה לחייו.

(דמות חסידית עמ' 4)

פנינה שבועית מאוצר רבותינו נשיאנו

. . . ויתחזקו בכל המיני חיזוק להתקרב אל האור כי טוב, ומפתן המבוא הלזה הוא השקידה בפעולת התיסדות שיעורי לימוד, וכתוב וצדקה תרומם כו' דהצדקה והחסד שהאדם עושה עם זולתו בזה שמקרבו אל הפועל טוב אשר ראשיתו הוא הלימוד בשיעור לרבים היא פועלת ישועות בנפשו שעולה בעילוי אחר עילוי.

(ספר השיחות ה' אייר תרפ"ט)

פניני גאולה ומשיח צידה לדרך

עבודה באחרות - הכנה לגאולה

משה שלח את שנים עשר נשיאי השבטים לראות את הארץ, והם לא "חסכו" זמן ע"י שכל אחד ילך לשטח של נחלת שבטו, אלא כולם יחד הלכו לראות את כל הארץ, ובזה מודגש "שפעולתם" על ארץ ישראל וביורור ארץ ישראל בא מצד נקודת האחדות של כל ישראל, שגם בהיותם 12 שבטים בעוה"ז הגשמי שיש בו ריבוי פרטים ועניינים, הם מאוחדים, וזה נפעל בכח התורה שגם היא "תורה אחת" וכפי שרואים בפרשת השבוע שלנו שרובה ככולה מדברת על ענין אחד, ועבודה באופן כזה היא ההכנה הטובה ביותר לזמן הגאולה בו יתגלה ה' אחד בכל הבריאה על כל פרטי'.

ההוראה אלינו היא ללמוד את פנימיות התורה (תורת החסידות) שמאחדת את "פנימיותו" של הקב"ה עם הפנימיות של עם ישראל. וכך נזכה לקיום היעוד "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(מעובד ע"פ שיחת ש"פ שלח ה'תשנ"א - דבר מלכות)

בפרשת שלח ישנו חידוש מיוחד רוב חלקי הפרשה (מראשון עד שישי) הם רצף של מאורע וענין אחד, מאמירת ה' למשה שלח לך (לדעתך) אנשים ויתורו את ארץ כנען, עם כל שליחותם וחזרתם וכו' ועד לציווי ה' למשה על מצוות הנסכים והקורבנות כשיכנסו לארץ ("בישר להם שיכנסו לארץ"). שזה מדגיש את כללות ענינה של התורה, שהיא ענין אחד מתחילתה ועד סופה, "תורה אחת". אז ברור שענין האחדות שבתורה נרמז במיוחד בסיפור המרגלים.

כידוע שמטרת שליחת המרגלים בזמנו של משה הייתה בשביל שיספרו לבני ישראל את מעלות' של ארץ ישראל, ויעלו בה בחפץ גדול ובשמחה. ושליחותם זו נתקיימה באמרם "ארץ זבת חלב ודבש היא וזה פרי' (ורק הוספתם שאמרו "אפס כי עז העם" היתה בלתי רצויה), ואח"כ כשהכניס יהושע את בני ישראל לארץ, אזי הם נכנסו בשמחה (גם) על סמך מה שסיפרו להם מרגלי משה על מעלתה של הארץ.

לתרומות, הקדשות ולהצטרפות לרשימת התפוצה:

- mhkh770@gmail.com @
- +972-54-770-4375 📞
- +972-54-484-7752 📞
- +1 857-32-770-19 📞

י"ל ע"י:

מטה הקהלת קהילות העולמי - 770
 עיצוב: מענדי חביב

עד כה במסגרת פעילות ה'מטה' מקהילים קהילות בכל שבת ב - 70 ערים ברחבי העולם.

